

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **D. O.**, narozený dne XXX
státní příslušnost Ukrajina
bytem XXX

proti
žalované: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 5. 2016, č. j. MV-50510/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu (dále jen „žalovaná“ nebo „odvolací orgán“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 3. 2. 2016,

č. j. OAM-13135-18/DP-2015 o neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.

2. Žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí žalované, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí prvostupňového orgánu, jímž byla zamítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny.
3. Důvodem byla dle žalobce skutečnost, že se nedostavil k osobnímu pohovoru před prvostupňovým orgánem, přičemž předvolání mu byla doručena fikcí. K tomu žalobce uvádí, že v době doručení předvolání k pohovoru, pobýval mimo území České republiky, což dokládal čestnými prohlášeními, která byla přílohou odvolání a ke kterým žalovaná nepřihlédla z důvodu koncentrace řízení, ačkoliv v jiných případech takto striktně nepostupovala. Žalobce namítá, že kromě aplikace § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je nutno přihlédnout i k principu dobré správy upraveném v § 6 odst. 2 správního řádu. Jelikož je žalobce v řízení o žádosti jediným účastníkem, nemůže zrušením napadeného rozhodnutí dojít k žádnému zásahu do práv oprávněných zájmů dalších osob.
4. Žalobce nesouhlasí s žalovanou, že mohl v případě opuštění území ČR požádat o přerušení řízení a to vzhledem k praxi správního orgánu, který po dlouhou dobu nedodrжуje zákonné lhůty a není tak možno vůbec předpokládat, kdy bude činný. Při každém opuštění území České republiky dle žalobce nelze žádat o přerušení řízení.
5. Provedení výsledku žalobce bylo odůvodněno nepobýváním žalobce na území České republiky po celou dobu povoleného pobytu. Žalobce namítá, že důvodem pro zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu nemůže být skutečnost, že žadatel v posledních pěti letech nevyužíval oprávnění pobývat na území České republiky déle než 6 měsíců. Správní orgán neměl v jeho případě takto postupovat, neboť na území České republiky pobývá po většinu doby, pouze nemá vyznačena přechodová razítka, když praxe na hranicích je taková, že se osobám s uděleným pobytem razítka nevyznačují.
6. Při nahlédnutí do spisu žalobce neuvedl další skutečnosti, neboť mít znalost právního řádu je v případě cizinců mimo realitu. Vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení základních zásad činnosti správního orgánu, a to §§ 2, 3 a § 93 v návaznosti na § 68 odst. 3 správního řádu.
7. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, když rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti, rozhodnutí je v rozporu se správními spisy, a došlo k podstatnému porušení řízení před správním orgánem.
8. Žalovaná v písemném vyjádření uvedla, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí a že je rozhodnutí přezkoumatelné. S uplatněnými námitkami žalovaná nesouhlasí, považuje je za nedůvodné a odkazuje na důvody uvedené v napadeném rozhodnutí. Závěrem navrhuje, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
9. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce v žalobě výslovně navrhl, aby soud rozhodl bez nařízení jednání a rovněž žalovaná v písemném vyjádření k žalobě souhlasila s takovým projednáním věci (§ 51 s. ř. s.).
10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze

skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

11. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
12. Nejprve se soud zabýval námitkou týkající se fikce doručování. Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě *písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 4), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena.*
13. Podle § 23 odst. 1 správního řádu *nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.*
14. Podle § 24 odst. 1 správního řádu *jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*
15. Ze znění žaloby i z obsahu správního spisu vyplývá, že v obou případech bylo předvolání k výsledku (na den 14. 9. 2015 a na den 29. 10. 2015) doručeno žalobci fikcí. K této skutečnosti soud uvádí, že nezdržování se v místě doručení nemá na ustanovení o fikci doručení žádný vliv. V situaci, kdy k fikci doručení došlo, mohl žalobce požádat o prominutí zmeškání úkonu dle § 24 odst. 2 správního řádu, pokud si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu písemnost nemohl vyzvednout. To však žalobce ani v jednom případě neučinil. I Ústavní soud v usnesení č. j. II. ÚS 2317/10 uvedl, že je věcí účastníka řízení, aby se pro případ doručování na adresu hlášeného pobytu pojistil tím, že správnímu orgánu uvede adresu pro doručování, o níž ví, že si na ní bude moci zásilku převzít. Pro úplnost soud doplňuje, že si žalobce mohl zvolit zmocněnce, který by ho v řízení po dobu jeho nepřítomnosti zastupoval a písemnosti vyzvedával.
16. Není povinností správního orgánu zjišťovat, zda se účastník řízení na adrese pro doručování skutečně zdržuje či písemnosti přebírá. Je povinností účastníka, aby učinil vše potřebné, aby se písemnosti jemu doručované dostaly včas do jeho rukou. V daném případě však žalobce takto nejednal.
17. Žalobce neprokázal, že si uložené písemnosti nemohl vyzvednout z vážného důvodu bez jeho zavinění. Přitom bylo možno důvodně očekávat, že během žalobcovy nepřítomnosti může ze strany správního orgánu v zahájeném řízení dojít ke konkrétnímu úkonu vůči žalobci ve formě výzvy či předvolání, potažmo k vydání rozhodnutí o jeho žádosti a jeho zaslání na uvedenou adresu. S vědomím, že se nebude na území České republiky určitou dobu pohybovat, měl žalobce možnost požádat o přerušování správního řízení, případně, jak již soud zmínil výše, zvolit si zmocněnce, který by ho zastupoval v době jeho nepřítomnosti. Žalobcovo obecné tvrzení, že tak neučinil proto, že správní orgán nedodrží zákonné lhůty a není tak možno vůbec předpokládat, kdy bude činný a při každém opuštění území České republiky dle žalobce nelze žádat o přerušování řízení, není na místě a je pro rozhodnutí ve věci irelevantní, neboť nelze předem hypoteticky předjímat úkony žalovaného, které nenastaly. Jestliže žalobce žádost o přerušování řízení ve smyslu § 64 odst. 2 správního řádu nepodal, nemohl o ní správní orgán rozhodovat.

18. K čestným prohlášením, která byla jako přílohy odvolání zaslána žalovanému, soud dodává, že zásada koncentrace řízení vyjádřená v § 82 odst. 4 správního řádu neumožňuje správnímu orgánu přihlídnout k důkazům či skutečnostem, nejedná-li se o důkazy a skutečnosti nové, které účastník nemohl v řízení uplatnit dříve. Žalobce se se spisovým materiálem seznámil dne 21. 12. 2015 (viz protokol o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 21. 12. 2015), přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 2. 2016. Je tak zřejmé, že žalobce o předvoláních k výslechům věděl, avšak neozřejmil správnímu orgánu důvod jeho nepřítomnosti na území České republiky. Žalobce v době mezi nahlížením do spisu a prvostupňovým rozhodnutím mohl kdykoliv požádat o stanovení nového termínu výslechu, avšak učinil tak až v odvolání. Prvostupňový orgán tak rozhodoval na základě údajů, které měl v době rozhodování k dispozici.
19. K tvrzením, že žalovaná nedodržuje striktně § 82 odst. 4 správního řádu, soud konstatuje, že žalobcovo tvrzení je natolik obecné, že jej nelze podrobit soudnímu přezkumu. Nadto není nijak důkazně podloženo.
20. Ani námitku žalobce, že na státních hranicích se nevyznačují přechodová razítka, neshledal soud důvodnou. Je v zájmu cizího státního příslušníka, aby byl jeho cestovní doklad na hranici schengenského prostoru opatřen příslušným razítkem. Žalobce si jej mohl výslovně vyžádat. Ministerstvo vnitra na základě přechodových razítek činí úsudky o případné nepřítomnosti na území České republiky. Pokud tato nejsou vyznačena, měl prvostupňový orgán důvod se domnívat, že se žalobce na území ČR dlouhou dobu nezdržoval. Požadovaný výslech žalobce byl legitimním prostředkem, kterým mohl žalobce přispět k osvětlení stavu věci, tedy jak často se žalobce reálně zdržoval na území České republiky, potažmo zda v daném případě byl naplněn účel dlouhodobého pobytu.
21. Dále se soud zabýval námitkami žalobce, které se týkají porušení obecných zásad správního řízení v souvislosti s tvrzením žalobce, že nebyl pracovníky žalované řádně poučen a že znalost právního řádu není pro cizince reálnou možností.
22. K takto formulovaným žalobním námitkám musí soud konstatovat, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil jen nekonkrétními tvrzeními a odkazy na zákonná ustanovení bez konkrétní souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud podle žalobce rozhodnutí odporuje uvedeným zákonným ustanovením, nemůže se jednat o pouhé obecné konstatování, nýbrž se musí jednat o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké konkrétní aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zasláných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Jinými slovy, není na soudu, aby v odkazovaných podáních vyhledával skutečnosti, které jsou způsobilé být součástí žaloby.
23. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se se spisovým materiálem seznámil dne 21. 12. 2015. V protokolu o seznámení účastníka řízení s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne

21. 12. 2015, č.j. OAM-13135-17/DP-2015, potvrdil žalobce svým podpisem, že se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a současně, že se k těmto podkladům vyjádřit nechce. Ze správního spisu rovněž vyplývá, že ani po seznámení se se spisovým materiálem žalobce nijak neozřejmilo, proč se k výsledkům nedostavil a ani nenavrhoval žádný nový termín, kdy by se k výsledku mohl dostavit.
24. Soud v míře obecnosti korespondující poukazu žalobce na porušení obecných zásad správního řízení v souvislosti s tvrzením žalobce, že nebyl pracovníky žalované řádně poučen a že znalost právního řádu není pro cizince reálnou možností, uvádí, že soud tyto výtky žalobce neshledal důvodnými. Jedna ze základních zásad demokratického právního státu – neznalost práva neomlouvá – se vztahuje nejen na občany daného státu, ale na všechny osoby, které na jeho území pobývají. Jiná státní příslušnost nemůže ospravedlnit neznalost této fundamentální zásady. Rovněž lze poukázat na možnost žalobce využít služeb advokáta nebo právníka neziskové organizace, pokud by měl pochybnosti o své znalosti platného právního řádu.
25. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. května 2018

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. H.